

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **L. T. T.**, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem X, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 834/8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2015, č. j. MV-84836-4/SO-2015,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2015, č. j. OAM-830-18/TP-2015, Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), zamítlo dle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost žalobkyně o vydání

povolení k trvalému pobytu, neboť v řízení nebyly shledány důvody dle § 87h odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců.

[2] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů potvrzeno a odvolání žalobkyně bylo zamítnuto.

II. Obsah žaloby

[3] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Namítala, že správní orgány ve svých rozhodnutích došly k chybnému závěru, pokud neshledaly naplnění podmínek k vydání povolení k trvalému pobytu podle §87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán konstatoval, že žalobkyně pobývala oprávněně na území České republiky od 26. 8. 2005 do 1. 11. 2005 na základě víza k pobytu nad 90 dnů a poté od 2. 11. 2005 do 2. 5. 2012 na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny a s platností od 26. 11. 2014, resp. od 23. 6. 2014 na základě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Následně zcela nepřezkoumatelně uvedl, že v případě posouzení pobytu není zachována podmínka nepřetržitosti pobytu, neboť do celkové doby nepřetržitého pobytu rodinného příslušníka občana EU nelze započít dobu pobytu na základě výjezdních příkazů a proto za počátek nepřetržitého pobytu lze považovat datum 23. 6. 2014.

[4] Na podporu svých tvrzení žalobkyně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 4 As 30/2009, ze kterého vyplývá, „že rozhodující je, zda nepřetržitý pobyt cizince trval zákonem požadovanou dobu a pokud je tato podmínka splněna, není již rozhodující, zda po jejím splnění došlo či nikoliv k faktickému, či zákonem netolerovanému přerušení pobytu.“ Tento právní názor lze beze zbytku vztáhnout i na její situaci, správní orgán je povinen posuzovat splnění podmínek nepřetržitého pobytu nikoliv za poslední období před vydáním rozhodnutí, ale za celou dobu pobytu žalobkyně na území České republiky, a to bez ohledu na to, zda v poslední době došlo k porušení nepřetržitosti pobytu.

[5] Není pravdou, že se za dobu přechodného pobytu nepovažuje pobyt cizince, který na území České republiky pobýval na základě výjezdního příkazu. Tento závěr je v rozporu s § 16 a § 17 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán je povinen posuzovat splnění podmínky stanoveného počtu let nepřetržitého pobytu v rámci celé doby pobytu cizince na území České republiky a nikoli brát v potaz jen poslední období pobytu cizince bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí.

[6] Žalobkyně zdůraznila, že v České republice žije od svých 14 let, je zde plně integrovaná, očekává narození prvního dítěte, které chce vychovávat zde.

III. Vyjádření žalované

[7] Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že se se všemi žalobními námitkami již vypořádala v napadeném rozhodnutí. Žaloba neobsahuje argumentaci, která by její závěry

zpochybňovala. Žalobkyně nenaplnila podmínku nepřetržitého pobytu na území ve smyslu §87h zákona o pobytu cizinců. V době rozhodné pro posouzení věci byly žalobkyni uděleny výjezdní příkazy, které nerespektovala. Výjezdní příkaz je dle zákona o pobytu cizinců druh přechodného pobytu, ale vzhledem k jeho smyslu a účelu jej nelze považovat za pobyt započitatelný pro účely získání povolení k trvalému pobytu. Slouží dle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pouze k tomu, aby se cizinec mohl na území zdržet po dobu nezbytně nutnou k zařízení neodkladných úkonů a k samotnému legálnímu vycestování ze země. Závěrem žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[8] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

[9] Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná.**

[10] Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobkyně na území České republiky pobývala s platností od 26. 8. 2005 do 1. 11. 2005 na základě víza k pobytu nad 90 dnů a následně v období od 2. 11. 2005 do 2. 5. 2012 zde pobývala na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Povolení k trvalému pobytu jí bylo zrušeno ke dni 2. 5. 2012. S platností od 19. 5. 2013 do 3. 6. 2013 a 4. 6. 2013 do 2. 8. 2013 byly žalobkyni uděleny výjezdní příkazy. Probíhalo rovněž řízení o správním vyhoštění, rozhodnutí o správním vyhoštění bylo dne 21. 5. 2014 rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-16111-9/ČJ-2013-930310-C220 dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců zrušeno. Dne 23. 6. 2014 podala žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie s platností od 26. 11. 2014. Do doby vydání povolení k přechodnému pobytu zde žalobkyně pobývala na základě § 87y zákona o pobytu cizinců.

[11] Dne 19. 1. 2015 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) a v) zákona o pobytu cizinců. Podle těchto ustanovení „*Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu a) po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, b) po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.*“

[12] Správní orgány neshledaly splnění podmínek pro udělení trvalého pobytu dle uvedených ustanovení, a to s ohledem na absenci nepřetržitosti pobytu žalobkyně na území po požadovanou dobu, s čímž žalobkyně nesouhlasila. Namítala neakceptování závaznosti judikatury Nejvyššího správního soudu správními orgány, kdy měly být aplikovány závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 4 As 30/2009, neboť se jedná o závěry, které se dají vztáhnout i na její situaci. V uvedeném rozsudku je

konstatováno, že rozhodující je, zda nepřetržitý pobyt cizince trval zákonem požadovanou dobu a „*pokud je tato podmínka splněna, není již rozhodující, zda po jejím splnění došlo či nikoliv, ať již k faktickému či pouze zákonem netolerovanému přerušení pobytu.*“

[13] Aby byly závěry z judikatury Nejvyššího správního soudu použitelné a závazné pro další řízení, je nutností, aby se jednalo o skutkově totožnou či velmi podobnou věc. V dané věci se výše citovaný judikát Nejvyššího správního soudu týkal výkladu § 67 zákona o pobytu cizinců, který se týká udělení trvalého pobytu za situace, že cizinec pobývá na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany. Je zřejmé, že situace žalobkyně je zcela odlišná, žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle §67 zákona o pobytu cizinců nežádala a uvedený závěr se nevztahuje na žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců. Žádost dle § 67 zákona o pobytu cizinců stanoví podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu odlišně od ustanovení aplikovaného v nyní posuzované věci. Obdobný závěr zaujal zdejší soud rovněž v rozsudku ze dne 15. 9. 2016, č. j. 62 A 120/2015 – 39, proti kterému byla podána kasační stížnost, zamítnutá rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 7 Azs 214/2016-26. Lze tedy uzavřít, že se jedná o jinou věc po skutkové i právní stránce, a proto nelze trvat na zásadě legitimního očekávání v tomto případě. Žalovaný tedy postupoval v hodnocení této otázky správně a v souladu se zákonem, pokud uvedený závěr Nejvyššího správního soudu na předmětnou věc neaplikoval a konstatoval, že odkaz žalobkyně není příhodný.

[14] Žalobkyně v žalobě setrvala na názoru, že správní orgán je povinen posuzovat splnění podmínek nepřetržitého pobytu nikoliv za poslední období před vydáním rozhodnutí, ale za celou dobu pobytu žalobkyně na území České republiky, a to bez ohledu na to, zda v poslední době došlo k porušení nepřetržitosti pobytu. Tento názor žalobkyně správní orgány nesdílely a soud se s nimi ztotožňuje. Nepřetržitost pobytu po dobu požadovanou v § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nutno posuzovat toliko s ohledem na dobu těsně předcházející podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Předcházející oprávněné pobyty, které byly přerušeny obdobím pobytů bez právních titulů, nelze započít.

[15] Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. ledna 2017, č.j. 7 Azs 214/2016-26, podle kterého „*Posouzení nepřetržitosti pobytu v období bezprostředně před podáním žádosti nemůže znamenat nic jiného, než že má být posouzeno, zda cizinec nepřetržitě pobýval na území České republiky v časovém období, jehož délka je dva roky a na jehož konci je den podání žádosti o povolení k trvalému pobytu.*“ Stejný závěr, že nepřetržitost pobytu se zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt, vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29.

[16] Dále žalobkyně namítala, že ač správní orgán prvního stupně konstatoval, v jakých obdobích žalobkyně pobývala oprávněně na území, nepřezkoumatelně uvedl, že podmínka nepřetržitosti není zachována, neboť do celkové doby nepřetržitého pobytu nelze započít dobu pobytu na základě výjezdních příkazů, a proto za počátek nepřetržitého pobytu je nutno považovat datum 23. 6. 2014.

[17] Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů není důvodná. Správní orgán prvního stupně jasně vymezil, v jakém období pobývala žalobkyně na území oprávněně, správně konstatoval, že pobytový status byl žalobkyni zrušen dne 2. 5. 2012, přičemž žádost o povolení k přechodnému pobytu podala dne 23. 6. 2014, přičemž toto datum je v současnosti nutno považovat za počátek jejího nepřetržitého pobytu na území a není tak splněna podmínka 2 let, respektive 5 let nepřetržitého pobytu na území, vymezená v §87h odst. 1 písm. a), b). Následně konstatoval, že do doby nepřetržitého pobytu nelze započíst dobu pobytu na základě výjezdních příkazů, neboť tato doba, ač cizince opravňuje k přechodnému pobytu, je určena pouze k provedení neodkladných úkonů a vycestování. Žalovaný se s jeho závěry ztotožnil, rovněž jasně vymezil doby legálního pobytu žalobkyně, vysvětlil, proč nelze přihlídnout k celkové době jejího pobytu na území.

[18] Správní orgány jasně uvedly, že nepřetržitost pobytu žalobkyně v předmětné věci je dána od data 23. 6. 2014. Soud také souhlasí s tím, že do doby nepřetržitého pobytu nelze započíst dobu pobytu na základě výjezdních příkazů. Jak bylo prokázáno, trvalý pobyt žalobkyně pozbyla ke dni 2. 5. 2012, výjezdní příkazy se vztahovaly na dobu od 19. 5. 2013 do 2. 8. 2013, o přechodný pobyt žalobkyně požádala 23. 6. 2014. Před i po udělení výjezdních příkazů tedy byla období, kdy žalobkyně na území pobývala bez pobytového oprávnění a ani při započtení výjezdních příkazů není zachována nepřetržitost pobytu.

[19] Soud však nesouhlasí s názorem správních orgánů, že dobu strávenou na území České republiky na základě výjezdních příkazů nelze započíst do doby nepřetržitého pobytu s ohledem na jejich smysl, neboť slouží k provedení neodkladných úkonů a vycestování. Podle § 17 zákona o pobytu cizinců, cizinec může pobývat na území přechodně a) bez víza, b) na základě krátkodobého víza uděleného podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, c) na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu, nebo d) na základě výjezdního příkazu.

[20] Je tedy zřejmé, že výjezdní příkaz představuje legální způsob pobytu na území České republiky a soud nevidí důvod, aby doba platnosti výjezdních příkazů nemohla být započtena jako legální doba v případě zjišťování kontinuity nepřetržitého pobytu při zkoumání naplnění podmínek stanovených v §87h odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců. Na posouzení předmětné věci však tento názor soudu nemá žádný vliv, žalobkyně by podmínku nepřetržitosti pobytu nesplňovala ani v případě započtení období platnosti výjezdních příkazů.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Soud tedy shledal žalobní námitky neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[23] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá

proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
D. J.